

ZÁŘÍ -
ŘÍJEN
2018

WOLKROVINÝ

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora.....	3
Adaptační kurz 1.A.....	4
GJW očima prváka	5
Rekonstrukce gymnázia	6
Neznámý svět (šestý díl)	7
Téma čísla: Ročníkové práce.....	8
Fejeton.....	10
Rozhovor s učitelem	11
Post scriptum	13
Rosettská deska	16
Črta k 100 letům republiky	17
Sketch for 100 years of Republic	18
Skizze zum 100. Jahrestag der Republik	19
Эскиз к столетию республики	20
El tratado para 100 años de la república	21
Básně studentů	23

Úvodní slovo šéfredaktora

Vážení čtenáři,

vítám vás u čtení prvního letošního čísla Wolkrovin. Doufám, že jste nám přes prázdniny zůstali věrni a budete nás číst i nadále. Touhle cestou bych chtěl mezi našimi řadami přivítat dvě nové redaktorky z 1.A, Kláru Kvíčalovou a Andreu Vitáskovou, které, jak doufám, budou tvořit stálou a užitečnou posilu našeho týmu.

V tomto dvojčíslí jsme pro vás připravili například rozhovor s bývalým studentem Gymnázia Jiřího Wolker Ing. Tomášem Láznou, názor některých studentů na ročníkové práce nebo reportáž o adaptačním kurzu prvního ročníků.

A na závěr ještě jedna věc: musím se vám omluvit a oznámit, že v tomto vydání kvůli neočekávaným problémům chybí v rubrice Rosettská deska francouzská část. Jinak je ovšem vše na svém místě, tak jak to znáte z minulého roku.

Přeji příjemné čtení.

Dominik Zajíček
šéfredaktor

Adaptační kurz 1.A

10.9. se 32 prváků (+ učitelé: třídní učitelka Mgr. Hana Oříšková, Mgr. Jaromír Vanča, Mgr. Bronislav Klíč a psycholožka PhDr. et Mgr. Kristina Kalabisová) vydalo na adaptační kurz do Olšovce. Musím říct, že jsem z toho byla celkem vyděšená, protože jedete někam s lidmi, které znáte maximálně přes Instagram nebo z něčích klepů a vůbec netušíte, co od toho čekat.

Když přeskočím odjezd od GJW, příjezd a rozdělení do chatek, byl celý první den pojat ve stylu poznávacích her a soutěží v týmech. Hned po prvním jídle, co jsme tam měli, nám došlo, že tady asi nejsme v pětihvězdičkovém hotelu, takže návštěva obchodu při procházce kolem místního rybníka byla jasná (čínské nudle a instantní polévky zachrání vždycky všechno). Večer nás čekal táborák.

Můžu říct, že ty 3 dny jsou strašně krátká doba. Ani jsem se nestihla rozkoukat a už byl druhý den a my po dopoledních aktivitách vyráželi na 20 km dlouhou túru. Neříkám nic, šli jsme

kolem hodně hezkých míst a asi to mělo něco do sebe. S někým jsem tam poprvé prohodila nějaké to slovo. Když jsme večer seděli u táboráku, opékali buřty a povídali si, poprvé jsem se mezi svými novými spolužáky cítila dobře. Kdyby učitelé tak moc nevyhrotili mobilní telefony, které jsme si skoro všichni vzali, což jsme neměli, bylo by to skoro bez chyby. Ale ta stezka odvahy, která poté následovala, byla neskutečná. Seděli tam učitelé, s rozestupy od sebe a každému po jednom říkali, co si na něm zapamatovali, nebo co jim na tom dotyčném přijde skvělé.

Nastal den odjezdu, uklidili jsme chatky, nastoupili do autobusu a jeli směrem Prostějov. Jsem strašně ráda, že jsme mohli být první prváci, kteří na něco takového jeli. Svůj účel to dle mého názoru splnilo a myslím, že bychom se tam všichni hned vrátili, kdyby to šlo.

Autor: Andrea Vitásková, 1.A

GJW očima prváka

Málokdo z vás z vyšších ročníků si možná přesně pamatuje svoje první pocity po příchodu na střední školu.

Tak zrovna já jsem byla v cukrárně, když nám z gymplu volali, že jsem byla přijata.

Byla jsem moc ráda. Ulevilo se mi, že po devítce nemusím řešit žádné „co kdyby“...

Moje rodina na mě byla pyšná a nejen oni, ale i všichni v okolí mě už tehdy upozorňovali, že se budu muset začít učit, a že to není žádná „základka“ a podobně. Však to jistě taky znáte. A když jsem to slyšela už po asi padesáté, paradoxně jsem to přestala brát tak vážně. Řekla jsem si, že teď mám přece před sebou dva měsíce volna, a tak jsem se vůbec žádnými starostmi ohledně nové školy nezaobírala.

Tak co? Poznáváte se v tom?

Jenomže kdo by byl řekl, že ty dva měsíce utečou jako voda? (žádná novinka, ale stejně mě to každý rok překvapí). Už tak od půlky prázdnin se na naší třídní skupině na messengeru řešili všichni učitelé, kdo jaký je, jak to přesně

bude, jaký je rozvrh a dokonce s kým bude mít naše nová třída taneční ve druháku.

Nevím jak ostatní, ale já jsem to, že nastupuji na novou školu a ten fakt, že se budu muset denně učit a tím pádem vyřadit některé mé koníčky, začala opravdu řešit až druhý den školy. Nešlo si tedy lépe užít prázdniny. Prázdniny bez myšlenek na školu. Třetího září jsem pochopila, že první den školy není nějaký zkušební, ale že se budu muset vrátit i zítra a den potom a ten další den taky a dokonce, že jsme už druhý den školy končili vyučování později, než jsem kdy na základce končila, a že pokud se zadaří, tak sem budu docházet ještě čtyři další roky a představa, že mám před sebou, aspoň podle ambicí mých rodičů, minimálně ještě osm let studia... hmm...i přes to, že se studium na GJW zdá být náročné, vypadá to, že jsme si ve třídě všichni sedli a poznala jsem nové přátele, se kterými se chystáme prožít skvělé čtyři roky nejen studia, ale i zábavy.

Rekonstrukce gymnázia

Koncem června 2018 začala na naší škole obsáhlá a jistě náročná rekonstrukce. Na bližší informace jsem se zeptala našeho pana ředitele Ing. Michala Šmucra.

Jaký byl důvod takovou rekonstrukci začít a byla nezbytně nutná?

„Poslední oprava elektrické instalace se ve škole dělala před asi 50 lety a vzhledem k zvýšené spotřebě elektrické energie, docházelo k častým výpadkům elektřiny, takže oprava byla nezbytná pro rozvoj a provoz školy. Opravy prostorů fyziky a chemie se realizovaly na základě možností získat finanční prostředky na tento typ učeben v rámci programu IROB (Integrovaný regionální operační program).“

Proč celý proces trval tak dlouho, že se žáci museli učit i v tělocvičnách?

„Na konci června celá rekonstrukce začala a v žádném případě nebylo možné rozsah prací zvládnout za dva měsíce. Vzhledem k charakteru generální opravy elektroinstalace bylo nutné realizovat výuku v náhradním prostoru. Je pravda, že opravu komplikoval souběh několika akcí a je nutné si uvědomit, že každé akci musí předcházet výběrové řízení na dodavatele podle platné legislativy. Práce také komplikuje stáří budovy a některé předem neznámé problémy, které se při realizaci vyskytly a vyžádaly si úpravu projektu.“

Kolik to celé stálo a jaká firma projekt realizovala?

„Investorem byl Olomoucký kraj a rozsah byl pět milionů korun, dodavatelem byla firma Navrátil. Modernizace učeben a bezbariérovost školy je realizována v rozsahu také téměř pět milionů korun a investorem je gymnázium Jiřího Wolкера a dodavatelem je KP Stavební.“

Jste spokojen s finálním výsledkem?

„Současná rekonstrukce je pouze jednou z etap, kde realizujeme postupné kroky k celkové rekonstrukci gymnázia. V minulých letech proběhla rekonstrukce kotelny, výměna oken, oprava pláště budovy, rekonstrukce střechy, šatny, sportovního zázemí a vytvořila se půdní vestavba na budově B. V příštích letech se ještě chystá oprava podlah, generální oprava auly. Obměna nábytku a úpravy interiérů. Takže každý rok se bude pracovat o prázdninách a někdy i trochu omezíme provoz školy. Každý rok postupnými kroky směřujeme k tomu, aby gymnázium bylo moderní a pěknou školou.“

Děkuji vám, pane řediteli, za rozhovor a doufám, že všechny plánované rekonstrukce a investice zvládnete stejně tak dobře jako tuhle.

Neznámý svět (šestý díl)

„JE TU SNAD NĚCO K SMÍCHU?!!!!!!“ zaburácel voják a já na tom v tu chvíli nebyl o moc líp než strážnej. „Ne, pane.“ vykotal jsem ze sebe a doufal, že zním dostatečně pokorně. Vzhledem k tomu, že se na mě najednou zadíval skoro až otcovským pohledem, mi to zřejmě vyšlo. „Vstaň, chlapče!“ pokynul mi a já ho radši poslech (nikdy nevíte, co se takovému šílenci může honit hlavou). „Tebe by asi zajímalo, proč jsem po tobě vyhlásil pátrání a nechal tě sem předvést. Řekněme, že si jako jediný v této zemi pamatuješ něco, co všichni ostatní milosrdně zapomněli. A to poslední, co zrovna teď potřebuji, je, aby se jim vrátila paměť. Víš, lidé bez paměti se dají snadno zmanipulovat. Jsou jako ovce, jen je nahnat do ohrádky, zavřít za nimi dveře a jako dobrotivý pastýř dbát na to, aby dělali jen to, co chci já. Proto jsem nechal všechny své protivníky vyhladovět v podobných celách, v jaké jsi dnes spal ty. Proto jsem nechal celou zemi zahalit duhovou barvou. Ostré světlo snadno podráždí zrak a tím pádem nikoho ani nenapadne, aby šmejdil po okolí a mohl tak nacházet věci, kterých se obtížně zbavuje, ale ještě hůře využívají k mým účelům. Asi se chceš zeptat, jak to, že tě tedy našla tvá, ehm, kamarádka, vid’? Jednoduše: její rodiče byli mými hlavními odpůrci. Podněcovali nepokoje proti mé vládě a měli poměrně slušný vliv u běžného lidu i u vzdělanců. Proto jsem je také nenechal jako jediné vyhladovět, ale před zraky celého města (a díky speciálním

kamerám, vlastně i celé země) pro výstrahu zbičovat. Jejich dcerunka se nám začala ukrývat, ale i díky tobě je jen otázkou času, než se opět šťastně shledá se svými drahými rodiči. Budou mít dost času si všechno povyprávět. V ZEMI!!!“ a diktátor se začal zlověstně smát. Smál se tak nahlas a tak zle, že začaly popraskávat okenní tabule a já opět omdlel.

Po probuzení jsem cítil, jak mě bolí celý tělo, a s hrůzou jsem zjistil, že ležím v tratolišti vlastní krve a skoro se nemůžu pohnout. Z posledních zbytků sil se mi podařilo zjistit, že jsem zas v té tmavé cele, v který jsem byl před „audiencí“. Cítil jsem, jak po mně lezou krysy, a přál si, ať už celá tahle lapálie skončí. Nepřišlo mi reálný, že by se po nás (mě a Sarah, mou záchránkyni a vlastně prvního člověka, kterýho jsem v týhle kýčovitý díře viděl) někdo sháněl, natož aby se nás dokonce někdo vydal osvobodit (odpusťte, ale na deus ex machina fakt nevěřím), tak jsem jenom ležel a modlil se, aby z toho vyvázla se zdravou kůží a já abych už měl taky od všeho pokoj (i za cenu toho, že bych prostě usnul a už se nevzbudil). Nejhorší na tom všem bylo to, že se z nedaleké místnosti s ocelovejma dveřma (kde jsem zatím nikdy nebyl a byl jsem tomu upřímně rád, ale nebojte, i na mě se dostane) ozývaly neustálý bolestný skřeky a rány bičem, a já pozvolna odpočítával, za jak dlouho na mě asi tak přijde řada. Něco v mejch kostech mi říkalo, že moje mučeníčko bude unikátní, že to nebude rutinní systém švihů a řevu. A taky že nebylo.

Téma čísla: Ročníkové práce

Tak jako každý rok, i letos píší studenti sext a druhého ročníku (mě nevyjímaje) tzv. ročníkové práce. Ale co to vlastně je ročníková práce a v čem to spočívá?

Ročníková práce je pojednání odbornějšího stylu na některé z témat z různých vědeckých odvětví. Témata jsou sice zadána předem, ale (v případě, že dotyčného studenta žádné zadané téma neosloví nebo na něj žádné nezbyde) existuje i možnost přijít s vlastním tématem, které pak oslovený učitel buď schválí, nebo zamítne. Cílem těchto prací zpravidla bývá přispět svými poznatky a názory k objasnění některých dosud záhadných jevů v daném oboru, nebo rozšířit obecné povědomí o dané problematice.

A nyní se plynule přesuňme od teorie k praxi a zeptejme se několika studentů na název a zaměření tématu a na důvod této volby. Následně se zeptáme i některých učitelů, jak se jim s jejich studenty spolupracuje a jak probíhala tvorba těchto prací v době, kdy oni sami byli studenty.

V první řadě jsem se rozhodl kontaktovat šéfredaktora Wolkrovin, Dominika Zajíčka:

Tématem mojí práce jsou Masmédia a jejich vliv na veřejné mínění. Toto téma jsem si vybral, neboť se o tento obor intenzivně zajímám a rád bych přispěl svou troškou do mlýna, co se týče mediálního oboru. Mým cílem je proniknout do problematiky manipulace veřejnosti a pokusit se informovat lidi o metodách, kterých média dnes a denně

využívají, čímž bych rád přispěl k větší míře zapojení kritického myšlení vůči mediálně předkládaným informacím a předcházení pasivní konzumace těchto zpráv. Jinými slovy si od této práce slibuji, že přiměje lidi si slyšené informace ověřovat namísto automatického sdílení a zamezí tak šíření hoaxů, lží a polopravd.

Práním mých dalších 2 zdrojů bylo zachovat jejich anonymitu, takže se budeme muset obejít bez jejich jmen:

1. Pro svou práci jsem si vybrala téma s názvem Produkty včely medonosné, protože mi toto téma přijde poměrně snadno uchopitelné a přitom velice zajímavé. Navíc máme doma velké včelstvo, čili mám v tomto oboru i praktické zkušenosti, a nehrozí mi tedy nebezpečí zesměšnění, pramenící z nedostatku znalostí a dovedností. Mým cílem je seznámit veřejnost i s jinými, méně známými produkty, než je včelí med a popsat jejich praktické

využití (u některých produktů ani nevíme, že obsahují včelí výrobky).

2. Své pojednání bych rád věnoval Prostějovsku v období druhé světové války. K tomuto tématu jsem se rozhodl, protože se vehementně zajímám o dějiny 20. st (zvláště o válečná a poválečná léta) a láká mě nastudovat si informace o svém rodném kraji, takže se mi podařilo zabít dvě mouchy jednou ranou. Za svůj úkol jsem si vytyčil informovat čtenáře o událostech této krušné, ale velmi významné dějinné epochy v okolí našeho domova. Přestože již bylo o této otázce v minulosti napsáno mnoho děl, rád svou práci koncipoval tak, aby byla co nejsrozumitelnější pro širokou veřejnost a mohl si v ní tedy počít každý a něco si z ní odnesl.

Všem dotázaným děkuji za krátké vyjádření.

Fejeton

Ročníková práce by měla prokázat samostatnost a zájem žáka o určité téma. V tom bude možná i kámen úrazu: vsadím se, že určitě nějaký zájem máte, ale o školu jistě nejde. Proto ti, co nechali výběr tématu na poslední chvíli, chodí od jednoho učitele k druhému a ptají se, jestli je u nich ještě volné místo.

Myslím, že nejednoho z nich napadlo, proč ještě někdo nevymyslel nějakou tabulku, kde by se psalo, kdo je ještě volný a kdo už ne. Stačil by i malý lístek na dveřích, který by mohl ušetřit energii obou dvou stran. Žák by ji mohl využít na opsání domácího úkolu například do matematiky a učitel by mohl přestat myslet na to, jestli někdy neučí na zvláštní škole, protože každý den poznává, že hloupost nikdy nezná mezí.

V prvním pololetí je žák hodnocen za konzultace s daným vyučujícím. Všem je asi jasné, že je to dle potřeby. Když jich bude málo, tak bych s dobrou známkou nepočítala, pokud tedy neberete za úspěch desetibodovou trojku či hůř. Ale když jich bude na druhou stranu moc, bude to asi naznačovat, že nemáte ani ponětí, co byste měli dělat. Jenže všechno tohle ovlivňují požadavky vyučujícího. Proč si vlastně nenapsat celou ročníkovou práci v prvním pololetí, že? To by bylo asi úplně „nejlepší“. My všichni vlastně nic neděláme a máme přece spoustu času. A nejvíce času máme na učení do těch nejdůležitějších

předmětů, což je podle každého učitele ten jejich.

Jakmile napíšete x stránek textu, tak vám zbývá praktická část. Tak co asi udělám? To je jasné, dotazník. Ten je nejjednodušší. Copak nikoho nenapadá něco lepšího? Dotazník dám vyplnit několika lidem a jsem na tom stejně,

jako kdybych si to vyplnila sama. Řekla bych, že všechno ostatní je lepší...

A jestli nás má ročníková práce naučit samostatnosti a pomoci nám při dalších studiích, tak proč se tedy píše jen na gymnáziích?

Autor: Laura Hanousková, 2.A

Zdroj fotografie:

<https://pixabay.com/cs/z%C3%A1pisn%C3%ADk-pero-pap%C3%ADr-kancel%C3%A1%C5%99-1042595/>

Rozhovor s učitelem

Jménem školní redakce časopisu Wolkroviny vás po prázdninové pauze vítáme u dalšího rozhovoru s učitelem našeho gymnázia. Pro první vydání ve školním roce 2018/2019 jsme vyzpovídali Mgr. Jakuba Fojtíka, který doplnil pedagogický sbor letos v září. Řada z vás ho pravidelně vídá v hodinách IVT a anglického jazyka.

1) Odkud pocházíte a kde jste studoval?

Pocházím z Luhačovic. Svá studentská léta jsem strávil v Olomouci, kde taky bydlím.

2) Co Vás přivedlo k profesi pedagoga, měl jste v dětství nějaký jiný sen o budoucím povolání?

Původně jsem studoval stavební průmyslovou školu a chtěl jsem být geodetem. Avšak z toho důvodu, že

příprava na tuto profesi ze strany školy byla nedostatečná, hlavně v oblasti matematiky, jsem si uvědomil, že to asi nezvládnu a díky tomu, že mě bavila angličtina a informatika a také díky podpoře ostatních, jsem se rozhodl přestoupit na studium pedagogiky.

3) K informatice jste měl blízko již od raného věku?

Určitý vztah k informatice jsem si vybudoval až v průběhu střední školy.

4) Jak jste si „sedl“ s učitelským sborem, bylo pro Vás začleňování těžké?

S učitelským sborem si rozumím perfektně, nemám si na co stěžovat. Díky tomu, že jsem zde zhruba před rokem působil v rámci své praxe, hlavně v předmětu IVT u Mgr. Františka Střídeckého, jsem řadu z místních pedagogů již znal. Myslím si, že jsem se dokázal začlenit velmi rychle. Velký podíl na tom má i fakt, že většina kolegů tady jsou samí milí lidé.

5) Jak se Vám spolupracuje se studenty našeho gymnázia?

Snažím se o to, aby spolupráce fungovala oboustranně, pokud možno na výbornou. Zvykám si a neustále hledám, co a jak na ně platí. S většinou studentů nemám problém a do hodin s nimi se i těším. Tam, kde problém je, se ho snažím okamžitě řešit a jsem rád, že řešení se najde vždy.

6) Napadá Vás něco, co byste svým studentům vytknul? Případně něco, co Vám vadí?

Upřímně mě nenapadá vůbec nic. Chování studentů přikládám k jejich relativně problematickému věku.

7) Jaké jsou Vaše koníčky?

Velmi rád čtu, třeba i knihy v angličtině. Dále se věnuji cyklistice, účastnil jsem se i několika závodů. Baví mě i geocaching či poslouchání hudby.

8) A již tradičně „this or that?“

- a. *Bílá x Černá*
Bílá.
- b. *Léto x Zima*
Zima.
- c. *Ticho venkova x Ruch velkoměsta*
Ticho venkova.
- d. *Hokej x Fotbal*
Jednoznačně hokej.
- e. *Film x Kniha*
Kniha.
- f. *Den x Noc*
Den.
- g. *Přeprava pěšky x Auto*
Přednost dávám chůzi, takže pěšky.

Post scriptum

Vítáme vás u prvního čísla našeho časopisu a zároveň vám přejeme co nejlepší vstup do nového školního roku. Jako prvního jsme vyzpovídali Ing. Tomáše Láznu. Mladého robotika, kterého jste měli možnost zahlédnout i na seznamu kandidátů do Zastupitelstva města Prostějov.

1. V jakých letech jste na GJW studoval?

Na gymnázium jsem nastoupil v roce 2004 a maturoval v roce 2012.

2. Bylo Gymnázium Jiřího Wolkerova Vaše první volba? Proč jste si vybral zrovna gymnázium?

V podstatě ano. Chtěl jsem odejít na gymnázium hned po 5. třídě ZŠ, jelikož jsem se tam poněkud nudil. Na výběr jsem měl ještě CMG, které je ale víc zaměřené na jazyky, se kterými takový kamarád nejsem, volba proto padla na GJW, kde studoval i můj táta a babička.

3. Jak vzpomínáte na svá středoškolská léta? Jak toto období vnímáte z dnešního pohledu?

Středoškolská léta byla velmi bezstarostná. Člověk měl spoustu volného času. Zpětně musím sebekriticky uznat, že jsem tento čas nevyužil tak, jak jsem mohl. Ale to je běžný problém, středoškolák na svět zkrátka pohlíží jinou optikou. Do středoškolských let bych se ale asi vrátit nechtěl, ten systém výuky mi příliš nevyhovoval, zato do prvního ročníku vysoké bych se vrátil ihned a s chutí.

4. Dokázal byste jmenovat jednu věc, co Vás na gymnáziu nejvíce bavila, či na kterou vzpomínáte nejraději?

Z předmětů mě nejvíc bavila matematika a fyzika, ke které se váže i pan profesor Škvařil, který mě učil celých 8 let. Toho si velmi vážím, dokáže podle mě motivovat i lidi, který k těmto předmětům mají běžně spíše chladný vztah. Ale z učitelského sboru bych dokázal jmenovat i spoustu

dalších osobností, na které dodnes rád vzpomínám. Poslední dobou mi to časově příliš nevychází, ale rád chodím školu navštěvovat, abych se s těmito lidmi mohl potkat. Když zmiňujete exkurze – naše třída jezdila každý rok na turistické výlety, to jsem měl moc rád.

5. Po vystudování GJW jste pokračoval na VUT Brno. Co Vás k tomu vedlo?

Ta anabáze je složitější (*smích*). Úplně na začátku jsem chtěl dělat medicínu, ale čím dál víc tíhl k technice, rozhodl jsem se tedy pro jakousi kombinaci – biomedicínské inženýrství, které se na VUT dá studovat. V maturitním ročníku jsem se zjistil, že se mi vlastně ten studijní program nelíbí a přiklonil se ke kybernetice, která nemá k tomu oboru daleko a má neuvěřitelně široký záběr. Svého rozhodnutí rozhodně nelituji, dodnes jej považuji za jedno z nejlepších ve mém životě.

6. Jak na to reagovala Vaše rodina? Podporovala Vás?

Rodina mi byla oporou vždy, a byť byli překvapeni mým náhlým obratem, při studiu mě podporovali jak finančně, tak morálně. Za to jim patří dík.

7. „Pomáháme tancem“ je velice úspěšný projekt, v němž jste předsedou. V lednu se odehrál již 7. ročník. Jaký z toho máte pocit? Jak vlastně vznikla tato myšlenka?

Rád slyším, že jej považujete za úspěšný. Pocit z toho, že nám neustále

roste návštěvnost, mám samozřejmě skvělý. Je to pro mě hlavní motivace, proč pokračovat dál a dál, byť hledat na to čas je čím dál složitější. Ale dokud budou mít lidi zájem, chci ten projekt udržet při životě. Doufám, že aspoň do 10. ročníku. Myšlenka vznikla spojením dvou prvků. Jednak jsme chtěli s kamarády vyzkoušet nějaký obecně prospěšný projekt, na kterém bychom se mohli něco naučit a někomu tím prospět. Navíc jsem od absolvování tanečních hodně chodil po plesech a příliš mi nevyhovoval jejich formát, chtěl jsem nabídnout svým vrstevníkům alternativu. A to se zjevně podařilo.

8. Pracujete v CEITEC, což je významné výzkumné vědecké centrum se zaměřením na oblast živých věd, pokročilých materiálů a nanotechnologií. Mohl byste pro nás laicky vysvětlit, co vlastně Vaše práce obnáší? Jak Vás konkrétně tato práce baví?

V rámci CEITECu pracuji ve skupině robotiky, kde je nás asi 10, a pracujeme na rozličných projektech. Já konkrétně se věnuji robotické lokalizaci zdrojů ionizujícího záření. Na první pohled to zní docela děsivě, ale v podstatě jde o to, že kdyby někde došlo ke ztrátě nebo odcizení radioaktivního materiálu, naši roboti by měli být schopní jej vyhledat. Má práce tedy spočívá v tom, že zkouším vymýšlet různé nové metody a testovat je v terénu, pokud se osvědčí, tak je možné je publikovat v odborných časopisech, což je ve vědecké disciplíně měřítko úspěchu. Na práci mě baví hlavně to, že je velmi kreativní a

různorodá, nedělám tedy každý den to stejné.

9. Co plánujete do budoucna? Máte vytyčené nějaké konkrétní cíle?

Tuhle otázku dostávám poměrně často, ale musím se přiznat, že nevím jistě. Vidím se na manažerské pozici, protože myslím, že dokážu motivovat lidi a využít jejich potenciál. Nevím ale jistě, jestli zamířit někam do korporátní sféry, do menšího podniku, nebo rozjet vlastní firmu. Možná by byla optimální kombinace – nasbírat zkušenosti jako zaměstnanec a následně je zúročit „ve vlastním.“ Zatím to nechávám otevřené.

10. I přes Váš jistě vytížený pracovní život si najdete nějaký ten volný čas. Jak ho nejraději trávíte?

V poslední době jsem kvůli volební kampani skoro zapomněl, že něco jako volný čas je (*smích*). A už se opět rozjíždí přípravy dalšího plesu... To samozřejmě říkám poněkud s nadsázkou. Vždy jsem schopný si vyšetřit nějaký čas na to, co mě baví, a co je pro mě důležité. Ze svých koníčků bych jmenoval třeba deskové hry, cykloturistiku, ale i politiku. Jsem vášnivým fanouškem sci-fi, a to jak ve formě knih, tak filmů a seriálů. Musím také jmenovat gastronomii, baví mě vařit, ale i navštěvovat zajímavé restaurace. Závěrem můžu říct, že nikdy nepohrdnu tím, když můžu zajít s kamarády na pivo.

11. Když už jste se zmínil o politice a volební kampani, jak jste se

do politiky dostal? Chcete nám nějak objasnit Váš pohled a názor na nynější politickou situaci v Česku? Například konkrétně v Prostějově a okolí? Pokud se nemýlím, kandidoval jste do zastupitelstva (případně omluvte mou nevědomost či nepřesné informace), jaký jste z celé kampaně měl pocit?

To jste si nevybrala zrovna jednoduchou otázku, budu se muset trochu rozpovídat... O dění ve městě jsem se zajímal už na střední škole, kdy jsem se účastnil projektů jako Zastupitelstvo dětí a mládeže. Před 4 lety mě oslovila Občanská demokratická strana, zda bych neměl zájem za ni kandidovat v komunálních volbách. S tím jsem souhlasil a o rok později rozšířil členskou základnu, protože díky té kandidatuře jsem měl možnost poznat lidi uvnitř. A letos už jsem se do volebního klání zapojil na 100 %. Co se mých názorů týče, ty by asi vydaly na samostatný rozhovor, tak tedy jen stručně k situaci v Prostějově. V minulém volebním období nepanovala v Zastupitelstvu příliš dobrá atmosféra a velmi se vyhrotily vztahy mezi koalicí a opozicí. Toto osobně považuji za velmi neradostné a pro město nezdravé, doufám, že angažmá mých kolegů z ODS v nové koalici povede ke zlepšení v této oblasti. Chyby se dělaly na obou stranách, snad se teď podaří obnovit věcný dialog ve prospěch občanů města. Z kampaně mám veskrze dobrý pocit, potkal jsem díky ní spoustu skvělých lidí. Akorát mě mrzely často zbytečné útoky ze strany našich konkurentů, i místy nečistý boj napříč kandidujícími subjekty. Nic

z toho mě ale neodradilo, hodlám se v komunální politice angažovat dál.

12. Chtěl byste vzkázat něco našim čtenářům? Rady do budoucnosti, či klíč k úspěchu?

Nechci si tu hrát na nějakého přemoudřelce, který by měl někomu rozdávat rady do života... Řeknu tedy jen jedno, co mě samotného velmi posunulo – snažte se vždy dělat něco navíc, nad rámec svých povinností. V životě se vám to zúročí.

Rosettská deska

Črta k 100 letům republiky

Na příjezdové cestě směrem k velké siluetě vysokého domu zvedajícího se nad prostranstvím rozděleným úzkou říčkou hučel motor automobilu. Zastavil se před dřevěnou bránou domu, kde na něj dopadal stín starého javoru opírajícího se o břeh říčky. Žena stojící na druhém břehu přimhouřila oči a zadívala se na člověka, co z auta právě vystoupil.

Přes říčku, její voda byla klidná a pomalu ubíhala, vedl kamenný most, po kterém ve chvíli přeběhl zástup tří dívek. Běžely k otci, co jim právě vystoupil z auta. Objaly ho a doprovodily domů. Jejich matka zatím nechala práce a pomalým krokem je následovala. Při cestě letmým pohybem pohladila kůru javoru. Jeho listy ve větru mírně zašvelely. Matka prošla kolem auta a branky, kterou se skřípěním zavřela. Ostrý zvuk nenamazaného kovu se smísil s dětským povykováním tří dívek. Otec jim přivezl hračky. Celá skupina vešla dovnitř do domu a zasedla na chvíli ke stolu.

Javor rostl a jeho kořeny dosahovaly až k bráně domu. Z jeho vrcholu bylo možné vidět, jak se na náměstí nedalekého města sundává vlajka se třemi barvami a nahrazuje podivnou trikolorou poddanou černému kříži. Mraky se zatáhly a přišla bouřka. Dívky seděly na okraji mostu a mlčenlivě se koukaly na mírně plující hladinu.

Mraky, které pokryly nebesa temnou šmouhou, se začaly roztrhávat až za několik let. Sluneční paprsky dopadaly na mrazem zkřehlou zem, když na ní stoupla čísi těžká kožená bota. Mužů bylo něco přes dvacet a skrz větve pozorovali poklidnou atmosféru statku pár měsíců před koncem války.

Opatrně na sebe kývli a během vrazili do velkých vrat a do světnice. V rukou zatím drželi chladné pažby pistolí. Rodina seděla u stolu a poklidně jedla. Nájezdníci mluvili česky, nebyli to Němci. Všem až po chvíli došlo, že to jsou partyzáni.

Když po několika hodinách jejich dům opustili, byly skříně pozotvínané a oblečení leželo na

zemi, šperkovnice byla prázdná, v obrazech po zdech byly vstřelené díry po kulkách a potraviny byly pryč. Kuchyní se rozléhal pláč.

Sluneční paprsky se nakonec protáhly tmou a na radnici bylo možné opět vidět modrý klín nad červeným pruhem. Sestry vyrostly a chystaly se do škol, když jim na dveře zaklepal šedý úředník. Jeho oblečení bylo pečlivě nažehlené, skoro jako by k němu bylo přirostlé. V ruce nesl nějaký papír.

Celá rodina se sešla před dveřmi do světnice a s napětím očekávala, co je na něm napsané. Hleděli na něj jako na oprátku, rozsudek, soudcovské kladívko, předpověď budoucnosti. Velkými tučnými písmeny na něm byla nadpis zatykač.

Sestry plakaly, když si za pár dní otec sbalil věci a musel odejít. Javoru opadaly listy.

Když se vrátil, dlouho to oslavovali. Tři roky za údajnou kolaboraci s okupanty se na něm podepsaly. Stal se mlčenlivým, zamyšleným a uzavřeným.

Voda v říčce se stala kalnou. Vzduchem tehdy proletěl jako šíp ostrý zvuk gum plašící ptáky ze stromů. A za chvíli se krajinou rozlehl skučivý a teskný hlas malého psa vyjícího nad místem nehody. Matka propukla v pláč a její dcery nevěřičně koukaly na kolo motorky točící se ve vzduchu a pod ní bezduché tělo jejich otce.

Větve javoru kvetly, když dcery jedna za druhou odcházely s manžely z domu. Jejich matka tam zůstala sama, jen se svými pomocníky. Dívala se, jak jí jedna za druhou odcházejí, a přitom jim mávala šátkem a snažila se zůstat silnou.

Javor pomalu usychal, když se u dveří radnice sundal státní znak s lvem označovaným červenou hvězdou, která byla nahrazena staronovou korunou. Matka už to nevnímala, četla si v kolečkovém křesle na zahradě statku. Pomocníci už tam nebyli, nebylo co dělat. Četla si, když přemýšlela nad tím, jestli jí dcery přijdou navštívit. Pod ní byly kořeny velkého javoru, co se nad ní skláněl, soucítil s ní a věděl, že ho čeká stejný osud. Jeho kořeny usychaly jeden po druhém.

Autor: MV

Sketch for 100 years of Republic

On the driveway in the direction to the large silhouette of a tall house raising above space divided by a tight water stream was ranging a car engine. It stopped in front of a wooden house gate where it was covered by an old maple's shadow that was leaning on a stream bank. Women on the other side squinted and glanced on the man that has just got out of the car.

Over the other side of the stream, where water was calmly flowing, was leading a stone bridge, over which a line of three little girls ran in a while. They ran to their father, who got out of the car. The hugged him tightly and led him home. Their mother left work behind and slowly followed them. While flying in their motion, she gently touched the maple bark. Its leaves shook a little in the wind. She passed by the car and closed the gate with a little squeak. The sharp noise of non-lubricated steel blended with kids' screams. Father brought them toys. Whole group went inside the house and sat down by the table for a while.

Maple was growing and its roots were reaching the house gate. From its top could be seen, how on a small square a flag with three colors was being taken down and a weird flag with tricolor and black cross replaced it. Clouds closed and a storm came. Girls sat on the edge of the bridge and silently looked on flowing water surface.

Clouds which covered the skies with a dark streak started to unfold just after many years. Sunbeams were falling on the freezing cold and fragile ground, when someone's heavy leg stood on it. There were around twenty men and they were watching the calm atmosphere on the farm through branches just a few months before the end of war.

They carefully nodded at each other and roughly ran through the barndoor. They held cold gun-stockings so far. Family was sitting by the table and was calmly eating. Intruders spoke Czech, they were not German. Only after a while everyone realized that they were partisans.

After they left the family after a few hours, wardrobes were left open, clothes laid on the ground, jewel box was emptied, in the

paintings on the wall were bullet holes and all groceries were gone. Besides silence, only crying was heard in the kitchen.

Sunbeams finally got through the dark layer and a blue wedge above red strip could be seen again on the town hall. Sisters grew up and were preparing for school, when a grey official knocked on their doors. His clothes were precisely ironed, almost as they grown on him. He carried a paper in his hand.

Whole family gathered in front of the doors and waited with tension. They looked on the paper as on the noose, judgment, judges hammer, future prediction. Title written with big bold letters said "arrest warrant".

Sisters cried when their father had to pack his things and leave after a few days. Leaves felt down from the maple tree.

When he came back, they celebrated it for a long time. His sentence were three years for an alleged collaboration with occupants. It left marks on him. He was silent, voiceless, out of his mind wondering and inverted.

Water in the small stream became cloudy. Sharp sound of tires went through the air like an arrow. After a while there was a voice of a puppy barking through the air on the place of the accident. Mather burst into tears as her daughters looked speechless on the wheel of the motorcycle rolling through the air and mindless body of their father underneath.

Branches of maple tree grew as sisters one after another left the house with their husbands. Their mother stayed alone at home with her assistants. She looked at them as they were leaving and waved at them with a scarf and tried to stay strong.

Maple was drying out slowly when the state symbol with lion was taken down and marked with a red star, which replaced the re-established crown. Mother did not really mind it anymore and read in her wheelchair on the backyard. There were no more assistants as nothing had to be done anymore. She read as she thought about when will her daughters visit her again. Underneath her were roots of large maple tree that was bending above her and sympathizing with her and knew, that he will have the same fate. His roots were drying out one by one.

Skizze zum 100. Jahrestag der Republik

Auf einem Zufahrtsweg in die Richtung zu einer Silhouette eines hohen Hauses dröhnte Motorschall von einem Fahrzeug. Das Haus ragte über den von einem schmalen Fluss geteilten Platz hinaus. Das Dröhnen hielt vor einem hölzernen Haustor an, auf welches Schatten von einem alten Ahorn fällt, der am Flussufer stand. Eine am gegenüberliegenden Ufer stehende Frau kniffte ihre Augen zu und richtete den Blick auf einen gerade aus dem Auto aussteigenden Menschen.

Über das Flösschen, dessen Wasser ruhig und langsam floss, führte eine Steinbrücke, über die im Moment eine Schar von drei Mädchen überlief. Sie liefen dem Vater entgegen, der eben aus dem Auto rausstieg. Sie umarmten ihn und begleiteten nach Hause. Ihre Mutti ließ vorerst ihre Arbeit und folgte ihnen mit sachten Schritten. Hierbei streichelte sie flüchtig berührend die Ahornrinde, deren Blätter im Wind sanft rauschten. Die Mutti ging am Auto und dem Tor vorbei, das sie mit Knirschen zumachte. Das scharfe Geräusch von ungeschmiertem Eisen des Tores mischte sich mit Lärm von drei Mädchen, deren Vater ihnen Spielzeuge mitbrachte. Alle betraten das Haus und setzten sich für eine Weile an den Tisch.

Der Ahorn wuchs und dessen Wurzeln reichten bis hin zum Haustor. Von seinem Höhepunkt aus konnte man beobachten, wie auf dem Hauptplatz der unweit gelegenen Stadt die dreifarbige Flagge durch eine seltsame trikolorfarbige, die dem roten Kreuz untergeordnet ist, ersetzt wurde. Der Himmel bewölkte sich und es kam Gewitter zu. Die Mädchen saßen am Brückenrand und betrachteten schweigend den langsam schwimmenden Wasserpegel.

Die Wolken, die den Himmel mit einer dunklen Schlieren überzogen, begannen erst in wenigen Jahren zu zerreißen. Die Sonnenstrahlen fielen auf die durch Kälte brüchige Erde, als sie ein schwerwiegender Lederschuh eines Menschen betrat. Es war mehr als 20 Männer und durch Äste beobachteten sie wenige Monate vor dem

Kriegsende friedliche Atmosphäre eines Bauernhofes.

Behutsam winkten sie einander und stoßen laufend in das Tor und in die Stube hinein. In Händen trugen sie kalte Gewehrkolben. Die Familie saß am Tisch und aß ruhig. Diese Söldner sprachen Tschechisch, er waren keine Deutschen. Alle begriffen in dem Moment, dass es sich um Partisanen handelt.

Als sie nach wenigen Stunden das Haus verließen, waren Schränke geöffnet, Kleidungsstücke lagen auf dem Boden, Schmuckkasten war leer, in Bildern an den Wänden waren durchgeschossene Löcher und Lebensmittel waren weg. Durch die Küche hallte das Weinen wider.

Die Sonnenstrahlen zogen schließlich durch die Dunkelheit durch und auf dem Rathaus konnte man wieder den blauen Keil oberhalb des roten Streifens erblicken. Die Schwestern wuchsen und bereiteten sich zur Schule zu gehen, als an ihrem Haustür ein Beamter klopfte. Sein Kleid war sorgfältig aufgebügelt, als wäre es ihm zugewachsen. In der Hand trug er ein Stück Papier.

Die ganze Familie traf sich vor der Stubentür und erwartete gespannt, was auf dem Papier stand. Sie schauten dem Papier zu wie auf den Strick, das Urteil, den Richterhammer oder auf das Vorhersagen über die Zukunft. Mit großem Fettdruck stand darauf die Überschrift – Haftbefehl.

Die Schwestern weinten, als der Vater in ein paar Tagen wieder kam, um persönliche Sachen zu packen. Daraufhin musste er gehen. Die Ahornblätter fielen runter.

Als er zurückkam, befeierten sie es lange. Drei Jahre für angebliche Kollaboration mit Okkupanten beeinflussten ihn stark. Er wurde schweigsam, bedenklich und in sich verschlossen.

Das Wasser im Fluss wurde trüb. Durch die Luft flog wie ein Pfeil ein scharfes Gummigeräusch, das Vögel aus Bäumen verschäuchte. Und kurz darauf hallte ein heulendes Gewimmer eines kleinen Hundes

am Unfallort durch die Landschaft nach. Die Mutti brach in Tränen aus und ihre Töchter staunten ungläubig auf ein in der Luft drehendes Rad vom Motorrad ihres Vaters, der darunter entseelt lag.

Die Ahornäste blühten, als die Töchter eine nach der anderen mit ihren Ehemännern das Elternhaus verließen. Ihre Mutti blieb dort allein, lediglich mit ihren Dienern. Sie sah zu, wie eine nach der anderen weg gehen, winkte ihnen dabei mit einem Tuch und versuchte stark zu bleiben.

Der Ahorn wurde nach und nach trocken, als am Rathaustür das Staatswappen mit dem Löwen, der mit einem roten Stern

versehen wurde, durch die altneue Krone ersetzt wurde. Die Mutti nahm die Änderung nicht wahr, saß lesend in einem Rollstuhl auf dem Bauernhofgarten. Die Diener war nicht mehr dort, es war keine Arbeit. Sie las, wenn sie darüber nachdachte, ob ihre Töchter zu Besuch kommen. Unter ihr gab es Wurzeln des großen Ahorns, der ihr entgegen neigte, hatte Mitleid mit ihr und wusste, dass ihm dasselbe Schicksal begegnet. Seine Wurzeln trockneten allmählich ab.

Překlad: Mgr. Josef Hlaváček

Эскиз к столетию республики

По дороге к большому высокому дому, вздымающемуся над пространством, разделённым узкой речкой, гудел мотор автомобиля. Он остановился перед деревянными воротами дома, на который падала тень старого клёна, опирающаяся о берег реки. Женщина, стоящая на другой стороне, прижмурила глаза и всмотрелась в человека, выходящего из машины.

Через речку, текущую медленно и спокойно, был переброшен мост, по которому разбежалось трое девочек. Стремилась к отцу, который в сей момент выходил из автомобиля. Обняли его и вместе пошли к дому. Между тем их мать бросила работу и медленным шагом направилась за ними. Идя к дому, лёгким движением погладила кору клёна. Его листва чуть-чуть зашевелилась. Мать прошла около машины и калитки, которую со скрипом закрыла. Резкий звук ржавого железа смешался с щебетаньем детей. Папа привёз им игрушки. Все вошли в дом и на время сели к столу.

Клён рос, его корни уже достигали ворот дома. С его верхушки виднелась недалёкая городская площадь, как там снимали наш флаг и поднимали какой-то чудной другой, подвластный чёрной

свастике. Тучи сгущались, пришла гроза. Девочки сидели на краю моста и молча смотрели на спокойную гладь реки.

Тучи, покрывшие небеса темной полосой, начали расступаться через несколько лет. Солнечные лучи струились по промёрзшей земле. По ней ступал чей-то тяжёлый кожаный сапог. Мужиков было более двадцати, сквозь ветки наблюдали над мирной усадьбой пару месяцев перед концом войны.

Осторожно кивнули друг на друга и бегом бросились дверью прямо в горницу. В руках держали холодные приклады пистолетов. Семья сидела у стола и ела. Пришельцы говорили по-чешски, это были не немцы. Со временем стало понятно, что это партизаны.

Спустя несколько часов, ушли, шкафы полуоткрыты, одежда лежала на полу, шкатулка пуста, на настенных картинах дырки от пуль, продукты унесли. На кухне слышался плач.

Солнечные лучи наконец прорезали тьму, над ратушей опять виднеется родной флаг с синим клином. Сёстры выросли. Собирались в школу, когда в дверь дома постучал какой-то чиновник. Его одежда

была тщательно выглажена, как будто приросла к телу. В руке держал лист бумаги.

Вся семья толпилась перед дверью в горницу и в напряжении ждала, когда узнает содержание документа. Смотрели на него как на петлю виселицы, приговор, судейский молоточек, предсказание будущего. Большущими буквами на листе было написано ордер на арест.

Сёстры плакали, когда через несколько дней отец собрал вещи и ушёл. Клён ронял листья.

Когда вернулся, долго праздновали. Три года в тюрьме за содействие оккупантам отпечатались на нём. Стал молчаливым, задумчивым и замкнутым.

Вода в реке помутнела. Воздухом тогда пролетел острый как стрела звук шин, испугнувший птиц в листве. А потом над местом несчастья разнёсся тоскливый вой маленькой собаки. Мать испустила горестный плач а дочки, не веря своим глазам, глядели на колесо мотоцикла,

вращающееся в воздухе, и на бездыханное тело отца под ним.

Клён расцвёл, когда дочери одна за другой уходили из дому со своими мужьями. Их мать там осталась одна, только со своими помощниками. Смотрела им вслед, видела, как уходят, махала им платочком и старалась быть сильной.

Клён увядал, когда с дверей ратуши сняли герб со львом и красной звездой, её заменили старо-новой короной. Мать уже этого не замечала, читала, сидя в кресле в саду усадьбы. Помощники ушли, не было работы. Читала и думала о том, если дочери придут навестить. Под ней были корни большого клёна, который свешивал к ней свои ветки, сочувствовал и понимал, что судьба у них одинакова. Его корни постепенно засыхали.

Перевод: коллектив студентов О7.А и О7.Б под руководством Е. Нечасовой

El tratado para 100 años de la república

En el camino de entrada en la dirección de la gran silueta de la casa alta levantándose sobre el espacio partido por el río estrecho, bramaba motor del coche. Se paró delante de la puerta de madera de la casa, donde se proyectaba en él la sombra del arce antiguo apoyándose en la riberia del río. La mujer estando en la otra parte de la riberia entrececeraba los ojos y se miraba a la persona que bajó del coche.

Por el río, su agua era tranquila y pasaba lentamente, pasaba el puente de piedra, por el que en un momento corrió el grupo de unas chicas. Corrieron hasta el padre, que subió del coche. Le abrazaron y le acompañaron a la casa. Sus madre dejó de trabajar y lentamente les siguió. Durante el camino suavemente acaricaba la corteza del arce. Su hojas murmuraban en el viento un poquito. La

madre caminaba alrededor del coche y de la puerta que cerró con rechinado. El sonido intenso se mezclaba con el ruido infantil de tres chicas. El padre les trajo juguetes. Todo el grupo entró a la casa y se sintió a la mesa para un rato.

El arce crecía y su raíces alcanzaban hasta la puerta de la casa. De su pico fue posible ver como en la plaza de la ciudad cercana quitaban la bandera con tres colores y la sustituía por una bandera tricolor rara súbtida del cruce negro. El cielo se había nublado y llegó la tormenta. Las chicas estaban sentadas en el borde del puente y tranquilamente echaban un vistazo a la suavemente navegando superficie.

Los nubes, que cubrían el cielo de una mancha oscura, empezaban abrir de unos años. Los rayos del sol se proyectaban en la

tierra que estaba frágil del hielo, cuando pisó una pie de alguien en ella. Había más de veinte hombres y a través de las ramas observaban la atmósfera tranquila en la granja un par de meses del fin de la guerra.

Hicieron señas con la cabeza con cuidado y salieron corriendo a la gran puerta y a la entrada. En las manos tuvieron las culatas frías de las armas. La familia estaba sentada a la mesa y comía tranquilamente. Los invasores hablaban checo, no eran alemanos. Todos entendieron después de un rato que eran partisanos.

Cuando abandonaron su casa después de unas horas, los armarios eran abiertos y la ropa estaba en el suelo, el joyero era vacío, en los cuadros en la pared eran los agujeros de las balas y la comida era desaparecida. Por la cocina repercutía el lloro.

Los rayos del sol finalmente pasaban por la oscuridad y en el ayuntamiento fue posible de nuevo ver la cuña azul encima de la raya roja. Las hermanas se criaron y estaban preparándose a las escuelas cuando el funcionario llamó a la puerta. Su ropa era cuidadosamente planchado casi como unido con él. En la mano traía algún papel.

Las hermanas lloraban cuando el padre sacó sus cosas después de unos días y tenía que irse. Las hojas del arce se caían.

Cuando volvió, celebraban mucho tiempo. Tres años para la colaboración presunta con los ocupantes marcaron en él. Se hizo silencioso, pensativo e introverso.

El agua en el río se hizo turbio. Por el aire volaba como la flecha el sonido intenso de los neumáticos espantando los pájaros de los árboles. En un momento por el paisaje repercutía el voz apenado de un perro pequeño aullando encima del lugar del accidente. El madre empezó a llorar y sus hijas miraban con incredulidad a la rueda de la moto rodando en el aire y debajo de ella el cuerpo de su padre.

Las ramas del arce echaban flores cuando una hija y después la otra con sus maridos se iban de la casa. Su madre se quedaba allí sola, solo con sus ayudantes. Se miraba como una y la otra se iban y al mismo

tiempo les saludaba con la mano con el pañuelo e intentaba quedar fuerte.

El arce se secaba lentamente cuando al lado de la puerta del ayuntamiento se quitó el escudo del Estado con el león con la estrella roja que fue sustituida por la corona restablecida. La madre ya lo no percibió, leyó en la silla de ruedas en el jardín de la granja. Los ayudantes ya no estuvieron allí, no tenían el trabajo. Leía cuando pensaba en lo que si sus hijas la visitaban. Debajo de ella estaban los raíces del gran arce que estaba bajando de ella, se compadecía con ella y sabía que lo esperaba el mismo destino. Sus raíces se sacaban uno y después el otro.

Překlad: Eva Novotná

Básně studentů

Houpačka

Pozdní jaro v útlém věku,
dědeček vzal mě na procházku.
Parkem nesla se vůně levandulí,
růžové obláčky po nebi pluly.

Zašli jsme na mé oblíbené hřiště.
Snad půjdem sem i příště.
Posadil jsem se na houpačku:
„Koukej se na mě dědečku!“

Tak houpal jsem se
nahoru – dolu a stále dokola.
Rychle kolem mě roky nesly se.

Nevědomky usedl jsem na života
houpačku,

kde roky mě mýjeli v dobrém a zlém.

Bez odpovědí na otázku: „Kdepak jsi
dědečku?“

Podzimní básnička

Ze stromů padá červené listí,
vítr stromy dokonale vyčistí.
Teď nastává to období prokleté,
kdy čekáme, až všechno znovu
rozkvete.

To počasí pro někoho hrůzou jest
jako kdyby si odpykával doživotní trest.
I naše kočka nemůže se dožrat,
stává se z ní takový malý psychopat.

Mraky podivné tvary mají
celou Evropu smutně pokrývají.
Nemají barvu zrovna namodralou,
opět jsme zaneprázdnění školou.

Zvířata v lesích klepou kosu,
my se doma u kamen šťouráme v nosu.
Zima za dveřmi na nás číhá,
začněte se učit, vy bando líná!

Petr Schuster O2.B